

Korvapuusti-
kesä

MAIJA KAJANTO

WSOY

MAIJA KAJANTO

Korvapuusti-
kesä

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MAIJA KAJANTO JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48098-4
PAINETTU EU:SSA

OSA

1

Pyhävirta

LUKU 1

Lipstikkaa. Pullataikina, mihin pitäisi laittaa lipstikkaa.
Krisse tuijotti reseptiä, rypisti otsaansa ja mietti, mikä häneltä jäi ymmärtämättä. Mutta resepti ei muuttunut tuijottamalla.

50 grammaa hiivaa

12 dl vehnäjäuhoja

6 dl sokeria

5 dl maitoa

2 rkl kardemummaa

1,5 dl voita

2 kananmunaa

2 dl lipstikkaa

Edelleen se näytti tavalliselta pullataikinan reseptiltä. Paitsi, että taikinaan olisi pitänyt lisätä kahden desilitran verran lipstikkaa.

Krisse puri huultaan ja nosti hitaasti katseensa esinai-seensa. Ulla seisoi hänen työpöytänsä edessä hermostuneen oloisena, näpytti puhelintaan kuin hengenhädässä ja toinen

jalka naputti lattiaan. Ulla oli niitä ihmisiä, joiden lähellä huomasi pulssinsa aina kohoavan.

– No niin, tässä tehtävänannossa ei varmaan ole mitään epäselvää?

Krisse tunsi suutaan kuivaavan. Hän kadehti ihmisiä, jotka pystyivät aina halutessaan sanomaan suoraan, mitä ajattelivat. Se ei ollut hänen vahvinta aluettaan. Hän veti henkeä ja ponnisti sanat järjestykseen.

– Tämä ei onnistu.

Ullan hermostuneesti naputtava jalka pysähtyi, ja nainen nosti katseensa puhelimestaan. Huolellisesti nypityt kulmakarvat ampaisivat kohti taivasta niin, että Krisse hetken mietti, oliko niillä täysin oma sielunelämänsä. Hän huomasi tuijottavansa esinimensä kulmakarvoja keskittyneesti samalla, kun oma sydän alkoi hakata kiivaammin.

– Mitä sinä tarkoitat?

Ulla kertoi usein, kuinka hän puhui sujuvasti seitsemää eri kieltä. Krisse ehti mielensä pohjalla ihmetellä, mikä kolmessa tavallisessa suomenkielisessä sanassa oli noin ylivoi-
maista.

– Tarkoitan, että tämä ei onnistu. Lipstikkaa ei voi laittaa pullaan. Siitä tulee kaamean makuista. Lipstikka sopii suolaisiin keittoihin tai patoihin, eikä sitä voi desikaupalla käyttää silloinkaan. Makeat leivonnaiset ja lipstikka – en ole ikinä kuullut, että kukaan olisi edes yrittänyt.

Ulla tuijotti häntä edelleen, kuin ei olisi ymmärtänyt kuulemaansa.

– Mutta... mutta meillähän on strategia ja lipstikka on tämän kevään kuumin trendi. Meille tulee uutena tuotteena kuivatusta lipstikasta tehty jauhe, sen myyntiä pitää edistää.

- Joo, ymmärrän. Mutta sitä ei voi laittaa pullaan.
- Mutta laskiaisena on oltava pullaa.
- Niin, mutta lipstikka ...
- Sinut on muistaakseni pestattu tänne tekemään reseptiikkaa, eikö vain? Eli ei tällainen tehtävänanto nyt voi tulla yllätyksenä.

Tavallisesti Ullan vihainen ääni ja päälleikävä tyyli hyydyttivät Krissen, mutta tänään niin ei käynyt. Jostain syystä hän tunsi ärtyvänsä yhä enemmän.

- Kyllä, minut on palkattu tänne tekemään reseptiikkaa, Krisse sanoi ja kuuli omaksikin yllätyksekseen äänensä kohoavan tavallista kovemmaksi. – Olen tehnyt reseptejä jo pari vuotta tämän konsernin lehteen, nettiin ja somekanaviin. Ja reseptiikan tekijänä oletan, että jos sanon, että jokin ei onnistu, niin minua myös kuunnellaan.

Ulla puristi huulensa yhteen. Ne menivät törrölleen kuin teineillä duckface-valokuvissa. Minä inhoan tuota ilmettä, Krisse mietti. Ja tuota ihmistä. Ja tarkemmin ajateltuna, minä inhoan tätä työtä.

Krisse ei äkkiä tiennyt, johtuiko se lopultakin muodon saaneesta ajatuksesta vai Ullan läsnäolon aiheuttamasta stressistä, mutta äkkiä häntä huimasi. Niin. Hän oli inhonnut tätä työtä jo jonkin aikaa. Miksi sitä oli ollut niin vaikea myöntää itselleen?

Ulla niiskaisi paheksuvan oloisena.

- Sinä siis kieltädyt työtehtävästä?
- En minä kieltäydy tehtävästä. Sanon vain, että sitä on mahdotonta toteuttaa.
- Mahdotonta? Vain koska sinä et halua kokeilla erikoisempaa makuyhdistelmää?

Krissestä tuntui kuin jokin olisi napsahtanut pään sisällä. Hän ponnisti itsensä seisomaan työpöydän takana.

– Kun te halusitte inkivääriä hirven seuraksi, minä kehittin puolukka-inkivääri-moussen. Kun piti saada vegaaninen jäätelö ilman soijaa, liivatetta tai sitrushedelmää, minä istuin koekeittiössä yli puolen yön. Kun basilikan ja tahinin makuihin aamiaispirtelö oli Hannun mielestä »liian vihreää näyttäkseen valokuvissa hyvältä», minä olin se, joka testasi sopivaa määrää goji-marjoja niin kauan, että väri saatiin muutettua. Älä tule sanomaan minulle, että en uskalla kokeilla eri yhdistelmiä. Mutta lipstikkaa minä en pullaan tunge. Joku raja tällä ruokapelleilylläkin pitää olla.

Ulla tuijotti Krisseä kuin ei olisi oikein ymmärtänyt koko purkausta ja maiskautti sitten paheksuvasti suutaan.

– Jos sinä olet oikeasti tuota mieltä, niin minulla ei taida olla muita vaihtoehtoja kuin keskustella asiasta Hannun kanssa.

Krisse nyökkäsi mitään sanomatta. Ulla lähti voitonriemuisen oloisena kohti johtajan huonetta, ja Krisse vajosi istumaan työpöytänsä taakse. Jalat tuntuivat peittävä. Koko keskustelu tuntui älyttömältä.

Mutta pulla ja lipstikka? Krisse sulki hetkeksi silmänsä ja muisteli pullan tuoksua. Se vei ajatukset mummolaan.

Kaikkihan niistä hetkistä haaveilivat, lapsuuden pullantuoksuisista päivistä. Mutta hänen mummonsä oli ammatiltaan leipuri ja piti kahvilaa Krissen lapsuudenmaisemissa Pyhävirralla. Eli ihan kenen tahansa mittapuulla Krisse oli saanut kyllä lapsuudessaan syödäkseen aika hyvää pullaa.

Kun Krisse oikein pinnisti ajatuksiaan, hän saattoi muistaa sen. Mummo hääräämässä keittiössä, vetämässä uunista

pullapeltiä, ja hän kuhkimassa keittiön pöydän äärellä mais-
tiaisista odottamassa. Mummon hymy, kun tämä oli leikannut
tuoreesta, tulikuumasta pullapitkosta siivun ja nostanut sen
lautaselle jäähtymään. Älä koske vielä, se polttaa, mummo
oli sanonut, mutta iskenyt samalla silmää niin, että Krisse oli
tiennyt, ettei mummo oikeasti olisi vihainen, vaikka hän ei
malttaisi odottaa. Hän muisti myös, millaista oli ollut talvi-
lomalla aamuisin, kun oli saanut nostella kahvilan tiskillä
tuoreet korvapuustit koriin ja myyntitiskille. Hän oli käytel-
lyt ottimia varovasti, valinnut kaikkein kauneimmat pullat, ja
kun asetelma oli valmis, siepannut viimeisen pullan pelliltä
itselleen.

Ja nyt... Krisse avasi silmänsä ja katsoi ympärilleen toi-
mistossa, sen paljailla betonilattioilla ja rapatuilla seinillä,
joita valaisivat siellä täällä teollisuushenkiset harmaat lam-
put. Metallisen arkistokaapin päällä nuokkui laiminlyödyn
oloinen saniainen. »Toimitilojen industrialistinen sisustus»,
sanottiin vuosikertomuksessa. Krisseä kylmäsi. Mutta toi-
saalta tämä sopi Wopek Oy:n henkeen. Jättikokoinen elin-
tarvikekonserni oli hengeltään aivan toimitilojensa tyylinen.

Miten minä tänne päädyin? Mitä tapahtui sille mummon
keittiön pöydän ääressä pullaa syöneelle pikkutyölle?

No, tiesihän Krisse vastauksen. Läpihuutojuttuna suori-
tettu lukio, kokkiopinnot, joiden aikana oli viini virrannut
ja vapaa-aika mennyt huolettomasti baareissa, lyhyitä työ-
suhteita siellä täällä. Ja sitten se yhtenä krapulaisena päivänä
nähty työpaikkailmoitus, jossa kerrottiin, että elintarvikejätti
Wopek etsi sisällöntuottajaa, mieluusti vastavalmistunutta
kokkia, jolla pysyi kynä kädessä. Palkka oli pieni ja työsuhte
vain kolmen kuukauden mittainen, mutta Krisse oli kieli

poskessa laittanut työhakemuksen menemään. Hän voisi asua äidin luona Töölössä, jolloin palkan pienuus ei juuri haittaisi, ja kolme kuukautta, hui hai. Lähtisi sitten vaikka kesällä Naantaliin kesäravintolan kokiksi, niin hän oli tehnyt edellisenäkin vuosina. Kesällä töitä löytyi aina.

Ja sitten oli jokin tullut väliin.

Krisse liikahti levottomasti, torjui ajatuksen jo rutiinilla. Sitä kevättä hän ei muistelisi. Ei. Nyt piti keskittyä. Mitä Ulla olikaan sanonut? Hänet kutsuttaisiin luultavasti kohta Hannun huoneeseen. Krisse kokosi muistiinpanovälineet ja etsi kulkukorttinsa valmiiksi. Hänellä, sen enempiä kuin muillakaan Wopekin työntekijöillä, ei ollut omaa työpistettä, eikä hän olisi sillä mitään tehnytkään, kun suurin osa ajasta meni kuitenkin koekeittiössä.

– Kristiina! Onko sinulla hetki aikaa?

Kysymys oli puhdas muodollisuus, sillä jos Hannulla oli asiaa, silloin kaikilla oli aikaa. Krisse nyökkäsi mitään sanomatta, otti kulkukorttinsa, katsoi, ettei pöydälle jäänyt mitään ja seurasi Hannua tämän huoneeseen. Ulla seisoi Hannun pöydän vieressä puhelimensa kanssa, jalka naputti taas lattiaa.

Krisse sulki oven perässään ja vilkaisi teräksenharmaan toimiston seinäpeilistä itseään. Näky jaksoi joka kerran hämmästyttää häntä. Keskimittainen, ihan liian laiha kroppa, ohuet, hiekanvaaleat, luonnonkiharat hiukset, mustat vaatteet. Jäänsiniset silmät, jotka olivat kaiken tämän värittömyyden huipentuma. Hän näytti gootilta. Krisse käänsi katseensa peilistä ja tuijotti Hannua.

– No niin, Kristiina. Mikäs juttu tämä nyt on?

Krisse kohautti olkapäitään. Häntä ärsytti Hannun rehtorimainen lähestymistapa. Wopekilla johtoporras oli yleensä

suoraviivaista sakkia, Krisse oli tullut vuosien mittaan aika hyväksi siinä, että pysytteli poissa heidän tieltään. Se oli helppoa, kun hän kuitenkin parhaiten viihtyi koekeittiössä, ja siellä häntä eniten tarvittiinkin.

– Ulla sanoi, että teillä on ollut vähän erimielisyyttä laskeutuneen sesonkituotteiden linjasta. Sinä olet meillä se, joka on aina saanut kaiken toimimaan, Kristiina, eli älähän nyt viitsi. Mistä on kyse ja mikä tässä tökkää?

– Kyse on pullasta, Krisse sanoi ja kuuli omissakin korvissaan, miten naurettavalta mahtoi kuulostaa.

Hannun parrakkaille kasvoille venyi vino hymy. Krisse tunsu kiukun nostavan päätään.

– Pullataikinaan voi lisätä monenlaisia asioita. Joulumausteita, inkivääriä, hunajaa, matcha-jauhetta, sahramia. Jopa punajuurta. Mutta ei lipstikkaa. Siitä ei vain yksinkertaisesti tule hyvää.

Hannu kohautti olkapäitään.

– No, onko sillä niin väliä?

– Ai millä?

– Sillä, tuleeko pullasta hyvää.

Krissen suu lokahti auki.

– Totta kai sillä on väliä, hän sanoi, mutta kuuli jo sanat sanoessaan, että ääni kuulosti piipittävältä ja heikolta.

Hannu naurahti. Ei nyt suorastaan ivallisesti, mutta vähätelevästi.

– Krisse kiltti, me emme ole täällä tavoittelemassa maailman maukkaimpien ruokien palkintoa. Meillä olennaista on se, että tarjoamme laajalla otannalla reseptejä, joissa voi käyttää meidän tuotteitamme. Samalla annamme uusia ideoita ja inspiraatiota. Se, miltä tuote maistuu, on toissijaista.

Rehellisesti sanoen, jos saisimme aikaan maailman pahanmakuisimman pullan, se voisi olla ihan hyväkin juttu.

Hannu alkoi selvästi päästä vauhtiin. Hän nojautui taaksepäin tuolissaan ja risti kätensä niskan taakse.

– Suomen kaamein laskiaispulla? Wopekin sivuille voitaisiin saada kaikkien aikojen yleisöryntäys.

Krisse ei kyennyt kuin tuijottamaan. Ullan jalan naputus oli pysähtynyt ja hänen kulmakarvansa lennähtivät taas kohti kattoa.

– Hei, tuo on mahtava ajatus, Hannu, Ulla hehkutti. Krisse koetti erottaa äänessä ironiaa, mutta kuuli ainoastaan vilpítőntä ihailua. – Some-hitti! Pahinta pullaa! Sen lipstikan määrän voisi oikeastaan tuplata, saataisiin sellainen maku-elämys, että sitä ei oikeasti halua kukaan syödä.

Hannu nyökkäsi muikeasti hymyillen.

– Nyt on oikeaa asennetta! Oikeasti, kuka nykyään enää piittaa siitä, miltä pulla maistuu? Tehdään tästä tämän kevään isoin ilmiö!

– Todellakin! High five! Ulla astui Hannun pöydän luo leveästi hymyillen ja käsi koholla, kääntyi sitten Krissen puoleen. Nähdessään, että Krisse seisoi kädet sivuilla roikkuen ja tuijotti heitä, Ulla rykäisi ja näytti keskittyvän taas puhelimeensa.

– No niin, Kristiina, sinä varmasti osaat jatkaa tästä nyt, kun näet, mikä on olennaista, Hannu sanoi reippaasti vetäen puhelimensa pöydältä lähemmäksi – varma merkki siitä, että palaveri oli ohi.

Krisse seisoi paikallaan. Kädet ja jalat tuntuivat veteliltä. Hän tiesi, mitä olisi pitänyt tehdä. Sanoa, että tämä selvä ja minäpä tästä menen koekeittiöön testaamaan reseptiä.

Mutta jostain syystä hän ei päässyt liikkeelle. Hannun sanat soivat hänen päässään kuin piinallinen, rikkinäinen äänilevy.

Kuka oikeasti enää piittaa siitä, miltä pulla maistuu?

– Ei, Krisse sanoi.

Sekä Ulla että Hannu nostivat katseensa älypuhelimensa näytöiltä, aivan kuin olisivat hetkeksi unohtaneet, että Krisse oli paikalla.

– Ei, Krisse toisti. Sitten hän otti kulkukortin taskustaan ja veti syvään henkeä. – Hannu, meillä on nyt ongelma.

– Niin?

– Minulle on väliä, miltä pulla maistuu, Krisse sanoi melkein kuiskaten. Hän olisi mielellään puhunut sanat kovalla, vakuuttavalla äänellä, mutta kurkkua kuristi niin, että ääni ei tahtonut kulkea. – Joten eiköhän tämä ollut tässä.

Krisse lasi kulkukortin Hannun eteen työpöydälle. Ulla ja Hannu tuijottivat korttia kuin eivät ymmärtäisi, mikä se oli, nostivat katseensa yhtä aikaa kortista ja tuijottivat Krisseä ja sitten taas korttia. Kriisestä tuntui kuin hän olisi seurannut todella hidasta tennisottelua.

Hannu sai ensimmäisenä äänensä kulkemaan.

– Et sinä voi noin vain lähteä, hän sanoi kiukkuisesti.

– Itse asiassa, kyllä minä voin, Krisse sanoi rykäisten kurkkuaan vähän selvemmäksi. – Muistatko sen keskustelun syksyllä, jolloin kysyin, voisiko minun työni täällä vakainaistaa, kun olin kuitenkin jo ollut konsernissa puolitoista vuotta? Sinä vastasit, että jatketaan vain entisellä systeemillä. Mikä tarkoittaa, että olen täällä edelleen tarvittaessa töihin tulevan sopimuksella, eli minulla ei ole irtisanomisaikaa.

Hannu ja Ulla olivat hiljaa ja tuijottivat. Tämähän oli kuin keskustelu kahden opossumin kanssa, Krisse ajatteli. Ajatus alkoi naurattaa ja kurkussa tuntuva puristus hellitti. Käsi ei edes vapissut, kun Krisse nosti sen kuviteltuun lippaan ja teki kunniatervehdyksen.

– Niin että kiitos näistä vuosista.

Krisse kääntyi ympäri ja käveli taakseen katsomatta huoneesta. Nyt piti jokainen askel miettiä tarkasti. Mitä hän tarvitsisi mukaansa? Läppäri oli talon eikä siellä ollut mitään henkilökohtaista. Mutta jotain hän halusi muistoksi tästä konsernista, joka ei lopulta välittänyt sen enempää hänestä kuin pullastakaan.

Avokonttorissa istui muutamia työtovereita, jotka vilkaisuivat vaisusti ylös, kun Krisse käveli heidän ohitseensa tarvikekaapille, avasi sen ja veti umpimähkään kaapista pinon vihkoja, tusseja ja kyniä. Krisse työnsi tavarat pöydällään odottavaan kassiin ja sysäsi niiden viereen arkistokaapin päällä kituvan saniaisen.

Kone oli auki. Krisse kirjautui sisään ja avasi sähköpostinsa. Uusi viesti, vastaanottajiksi Hannu ja Ulla, kopiointikenttään koko firman väki.

»Tässä vielä kirjallinen irtisanomisilmoitukseni. Irtisanoudun nollatuntisopimuksella olevasta työsuhteesta tästä päivästä lähtien. Imekää lipstikkaa. Krisse»

Lähetä-nappulan klikkaaminen ei ollut koskaan tuntunut niin hyvältä. Krisse otti kassinsa ja saniaisen ja käveli ulos jättikonsernin ovesta.

LUKU 2

Krisse oli harvoin niin mieli maassa, ettei olisi nauttanut Helsingin vanhojen talojen katselemisesta. Varsinkin pimeinä talvi-iltoina tuntui ihanalta nähdä vanhojen kerrostalojen valaistut ikkunat, jotka loistivat pimeään, kun ratikka valui Vallilasta kohti keskustaa. Tänäpä näky oli ihan yhtä kaunis kuin ennenkin, mutta Kriksessä tuntui, että hänen silmänsä harhailivat levottomina paikasta paikkaan. Polvilla oleva kassi painoi ja saniainen tökkäsi kasvoihin joka kerran, kun ratikka jarrutti. Kriks harkitsi vakavasti, että »unohtaisi» kasvin ratikkaan. Mitä ihmettä hän oli ajatellut, kun oli napannut sen mukaansa?

Ja mitä ihmettä hän oli ajatellut noin muutenkaan? Pitäisikö vain nukkua yön yli, mennä aamulla takaisin töihin ja pyytää anteeksi? Mutta jo antaessaan ajatuksen nostaa päätään Kriks tiesi, ettei toteuttaisi sitä. Tehty mikä tehty.

Ratikka kääntyi jarrut kirskuen Varsapuistikon kohdalla Kruununhakaan, ja Kriks valmistautui nousemaan pysäkillä pois saniaisineen päivineen. Matka kämpille ei ollut pitkä, ja Kriks toivoi, että oman huoneen rauha auttaisi. Mutta kun ovi avautui eteiseen, Kriks tunsu itsensä entistä ahdistuneemmaksi.

Kruununhaan kimppekämpä oli ollut äidin idea, kun Helsingissä asuminen oli venynyt ja Krisse oli halunnut jonkin pois Töölöstä. Yhdentoista neliön huone oli pieni koppero, mutta vuokrakin oli halpa. Jättiasunnossa oli kymmenen huonetta ja isohko tupakeittiö, vessa ja suihku, joiden siisteydestä vastasi siivooja kerran viikossa. Vuokranantaja, joku ulkomailla asuva sijoittaja, vuokrasi jokaista huonetta erikseen omalla vuokrasopimuksella, ja Krisse oli vuokrannut huoneista pienimmän.

– Et nyt heitä rahojasi mihinkään yksioön, äiti oli tuhissut Krisselle. – Mihin sinä nuori ihminen keittiötä ja olohuonetta tarvitset? Et mihinkään. Huone riittää ja vuokra on halpa! Muutama vuosi ja sinulla on säästössä käsiraha omaa asuntoa varten, pääset asuntomarkkinaan kiinni ja siitä on suunta siten vain ylöspäin!

Krisse oli yrittänyt alkuvaiheessa tutustua muihin vuokralaisiin, mutta aika pian oli käynyt selväksi, että tämä ei ollut mitään yhteisöasumista. Väki vaihtui usein, moni huonetta vuokraavista asui muualla ja oli töiden takia pari päivää viikossa Helsingissä, jokin huoneista oli tainnut olla vähän aikaa Airbnb-käytössä.

Nyt Krisse mietti, että hänen oli täytynyt olla todella lamassa, kun oli kuunnellut äitiään. Mutta se oli sitä katastrofikevättä, lamaantunuthan hän oli silloin ollutkin. Hänestä ei ollut vastustamaan äitiä, ja mummo oli ollut liian kaukana pitääkseen Krissen puolia. Äiti oli suorastaan hyrissyt tyytyväisyydestä, kun Krisse oli allekirjoittanut vuokrahuoneesta sopimuksen. Ja sen jälkeen hän oli käynyt asunnossa vain nukkumassa. Helpompi oli viettää illat vaikka töissä, siellä sentään mahtui liikkumaan.

Krisse napsautti valot päälle, laski kassinsa lattialle ja käpertyi sängylleen. Se oli kopperossa ainoa istumapaikka, muuta huoneeseen ei vaatekomeron ja kirjahyllyn lisäksi mahtunutkaan. Nekin olivat kaikki vuokraisännän huonekaluja, tehty paksusta, valkoiseksi maalatusta puusta mittatilaustyönä minikokoiseen tilaan. Siistiä, klinistä, persoonatonta. Ainoa kaunis asia huoneessa oli vanha kaari-ikkuna ja sen leveä ikkunalaus, mutta ikkunasta näkyi ainoastaan vastapäisen kivitalon seinä. Juuri nyt olo oli päivän jäljiltä tasan yhtä näköalaton kuin tämä huonekin.

Mutta samalla jostain syvältä nousi valtavan iso helpotus. Oli ihana ajatus, ettei huomenna tarvinnut mennä töihin. Työpäivät olivat olleet viime aikoina pitkiä, ja erityisesti kun joulun aikaan oli verkkosivuille, asiakaslehteen ja uutiskirjeeseen haluttu uusia reseptejä, hän oli lähestulkoon asunut Wopekin keittiössä. Oli väsyttävää olla mukana ruokatrendimaailmassa, joka ei pysähtynyt koskaan eikä tyytynyt mihinkään. Aina piti olla jotakin uutta, juosta jonkin uuden mausteen, makuyhdistelmän tai hittireseptin perässä. Kun kilpailevan konsernin Kinderkakku oli räjäyttänyt potin pari vuotta sitten, Hannu oli huutanut konttorilla kuin hyeena hänelle ja parille muulle reseptejä suunnittelevalle: heidän olisi pitänyt keksiä tämä ensin.

Krisse huokaisi ja sulki silmänsä. Kuunteli vanhan talon putkien kohinaa ja jyrinää, jonka autot saivat aikaan ajaessaan mukulakivikatuja pitkin. Ahdisti. Hänen piti päästä pois tästä kopperosta.

Krisse otti puhelimen kassistaan, valitsi numeron, nieleskeli raskaasti. Maailmassa oli vain yksi ihminen, jonka kanssa hän juuri nyt halusi puhua, mutta sormet vapisivat, kun hän painoi vihreän luurin kuvaa.

– Helmi Kivimaa puhelimessa.

Ääni sai Krissen hymyilemään. Vuodet vaihtuivat, mumokin oli siirtynyt lankapuhelimesta kännykkään, mutta tapa vastata puhelimeen säilyi ennallaan.

– Moi mummo! Krisse täällä.

– Kristiina! Ihana kuulla sinusta. Mitä kuuluu?

– Ihan hyvää kai. Mietin tänään kahvilan pullapitkoja ja ... tuli ikävä sinua.

– Minullakin on ikävä sinua. Milloin pääsisit käymään?

Krisse katsoi ulos ikkunasta sateiseen pimeyteen. Sitten vastaus lipsahti ennen kuin hän ehti ajatella sen pidemmälle.

– Mitä jos tulisin tänään?

– Tänään? Voi, se olisi ihanaa! Kulkeeko tänään vielä busseja?

– Ei mitään hajua, Krisse sanoi ja ihmetteli itseksensä, mitä oikeastaan oli tekemässä. – Mutta jos kulkee, niin tulen tänään. Soitan bussista.

– No mutta, tervetuloa! Tuletko pidemmäksi aikaa?

Krisse nielaisi.

– Ei sitä tiedä, hän sanoi äkkiä. – Laitan matkalta viestiä.

Krisse sulki puhelimen, ja äkkiä hän ei halunnut mitään niin kiihkeästi kuin päästä pois tästä huoneesta, tästä elämästä, tästä oravanpyörässä juoksemisesta. Mummola tuntui pelastusrenkaalta. Krisse veti läppärinsä hyllyn kulmalta syliinsä ja avasi Matkahuollon sivut. Pyhävirta... Jyväskylään meni busseja, tässä oli näköjään vielä jatkoyhteys. Hänellä oli alle tunti aikaa.

Krisse kiskoi sängyn alta esiin putkikassin, heitteli sinne sitä sun tätä ja vilkuili kelloaan. Vaatteita ja hammasharja, laturit ja kannettava tietokone, muutama maustetahnapurkki

keittiöstä. Ei kai Pyhävirralla paljoo tarvittu, kello raksutti jo kohti bussin lähtöaikaa.

Krisse oli jo ovella, kun hän huomasi hyllyllä nököttävän saniaisen. Teki mieli jättää se kuivumaan omaan multaansa, mutta jokin kasvissa sääliitti häntä. Yhteiskeittiöstä löytyi muovipussi, ja mitään ajattelematta Krisse työnsi saniaisen pussiin ja pussin olkalaukkuunsa. Saniainen törrötti laukun avoimesta suuaukosta ja sai Krissen tuntemaan itsensä kylähulluksi. Mitä väliä.

Jotenkin tuntui kuin päivän tapahtumat olisivat saaneet Helsingin soimaan kuin soittorasia. Kaikki äänet kuulostivat korvaa särkevän kovilta. Ratikkakiskot kirskuivat, ihmiset juttelivat liian kovaäänisesti, Kampin kauppakeskus kuhisi ihmisiä, kuulutuksia, ääniä, kirkkaita valoja. Krisse oli aivan uuvuksissa, kun lopulta istui bussissa. Kun auto viimein nytkähti liikkeelle, Krisse tunsu helpotuksen valuvan jalkoihin ja käsiin saakka. Matkalla jonnekin. Se oli aina hyvä asia.

Puhelin kilahti. Äiti.

»Moi Kristiina, tuletko viikonloppuna syömään? Jean-Lucin sisko on käymässä Helsingissä, olisi kiva tavata sinuaakin.»

Uusi kilahdus.

»Kristiina, oletan, että voimme jättää tämän päivän tapahtumat omaan arvoonsa. Tapaamme maanantaina normaalisti viikkopalaverissa klo 9.00. Voimme silloin jutella enemmän.»

Kolmas kilahdus.

»Ehditkö bussiin? Onpa kiva kun tulet! Laitoin juuri sämpylätaikinan kohoamaan.»

Krisse hymyili. Viimeinen viesti oli ainoa, johon hän aikoi vastata.

Pellillinen rakkautta, kiitos!

Kristiina Kivimaa saa tarpeekseen ravintola-alan pyörityksestä, nousee bussiin ja suuntaa pikkukylään Keski-Suomeen. Pyhävirralla odottaa nuoren naisen turvasatama, mummo, joka osaa leipoa maailman parasta pullaa ja jonka kahvila kaipaa kipeästi uutta kokkia.

Pienen kylän yhteisö ja kotiruoan tuoksut vievät Krissen mukanaan, lukioaikainen poikaystävä nostattaa sykettä ja nuoren kunnanjohtajan työhuoneessa kahvilan naapurissa valot palavat iltamyöhään. Mutta samalla alkavat pintaan nousta myös tapahtumat, joita Krissi mieluiten ei ajattelisi.

Onko menneisyyden haamuja mahdollista päästä pakoon? Ja onko todella hetkiä jolloin pulla voi parantaa kaiken, sydänsuruista särkeviin jalkoihin?

Korvapuustikesä on ahmimiskirjallisuutta viihdenälkäisille. Teos aloittaa kolmiosaisen Kahvila Koivu-sarjan.

9 789510 480984

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48098-4